

[K. Axel Nielsen.]

fremsatte sine, naturligvis subjektive, vurderinger. I den forbindelse vil jeg da gerne sige også til andre ordførere, der har været inde på det, at når vi udtrykker os, som vi har gjort i vor forespørgsel, hvor vi siger, at det må anses for godtgjort osv., så er det naturligvis forespørgernes subjektive vurdering. Hvad ellers? Det er urimeligt, som hr. Niels Helveg Petersen gjorde det, i den forbindelse at tale om mangel på logik.

Det tjener ikke noget formål, at jeg på ny påviser ved henvisning til beretningen, at statsministerens bedømmelse er for blid. Vi kan jo sagtens blive ved med at gentage vore påstande og se, hvem der holder længst ud, men det tjener som sagt ikke noget formål.

Der er dog ét forhold, jeg må nævne. Det næsten rystede mig at høre, at statsministeren kunne tage boligministeren i forsvar på det punkt, der angår hans pligt til at oplyse finansudvalget og Rasmussen & Schiøtz om hans syn på den endelige accept. Hvad enten boligministeren anså staten for bundet eller ej, var det hans ubetingede pligt at underrette finansudvalget, og hvad angår Rasmussen & Schiøtz, må da netop den omstændighed, at han ikke mente, at staten var bundet af den endelige accept, føre med sig, at det eneste anstændige måtte være omgående at give Rasmussen & Schiøtz besked om, at sådan var hans syn på sagen, og at de ikke med sikkerhed kunne regne med at få de udgifter dækket, som de afholdt, og som de påsejdede ud til det byggeri, der var i gang i Birkerød.

Til justitsministeren vil jeg blot sige, at de fordele, han nævnte som forbundet med den valgte kommissionsdomstol, der er nedsat efter retsplejelovens § 21, også kunne være opnået, hvis man havde nedsat et undersøgelsesudvalg, som tilfældet var i 1959, da man foretog en vurdering og en undersøgelse af forholdene omkring bl. a. den omstændighed, at daværende minister Kjærbohl havde svaret på et spørgsmål, og det centrale i undersøgelsen var, om Kjærbohl i den forbindelse havde givet korrekte oplysninger eller havde undladt at give nøjagtige oplysninger. Det kunne lige så godt være sket nu.

Det er en misforståelse, hvis regeringen tror, at socialdemokratiets dagsordensforslag, hvis det blev vedtaget, ville medføre,

at der ville ske en overtrædelse af grundlovens § 16. Det er naturligvis ikke tanken med den foreslåede undersøgelse, at kommissionsdommeren eller en anden dommer skal påtage sig at dømme boligministeren; det har aldrig været meningen; nej, der skal tilvejebringes et vurderingsgrundlag, sådan at det bliver muligt for folkettingen at afsige den dom, som både statsministeren og justitsministeren mener det er folketingets sag at afsige. Ja vel, men den kan ikke afsige nogen dom på det grundlag, vi har i øjeblikket. Det er ikke muligt; det bliver en dom i blinde. Kun hvis vi får en sagkyndig vurdering af det materiale, der foreligger — beretningen plus bilagsmateriale, som er meget omfattende, plus det omfattende materiale, der kan tilvejebringes i finansudvalget — først da bliver det muligt for folkettingen at afsige en dom på grundlag af et mere fyldigt materiale. Jeg kan ikke begribe, at regeringen ikke vil bidrage til, at folkettingen får et sådant materiale til brug for sin vurdering og sin bedømmelse af boligministerens forhold.

Jeg kan ikke, hvis regeringen stemmer vort dagsordensforslag ned, lykønske regeringen med sejren. Jeg tør endda sige, at det er en af den slags sejre, der bærer døden i sig.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne først sige, at vi kan stemme for det af hr. Ømann stillede dagsordensforslag. Jeg skal ikke gå ind i problematikken, som er rejst af hr. Ømann nu, men jeg vil da gerne sige, at specielt spørgsmålet om den besværlige kommandovej og det, at man altid skal sikre sig sin overordnede sanktion af en handling, og at så er man skyldfri, og så er det i orden, det er sikkert ikke nogen god fremgangsmåde, og vi er klar til at stemme for det stillede dagsordensforslag.

Jeg vil gerne sige til hr. Sigsgaard, der spurgte mig, om der var tale om, at vi ønskede en juridisk vurdering: ja.

Lad mig dernæst have lov at sige til boligministeren, at jeg manglede svar på et af mine spørgsmål, som jeg synes er meget væsentligt, nemlig om det er rigtigt, at boligministeren kun brugte 10-15 minutter til at besigtige Nørrebros Industrigård, inden han erklærede denne ejendom på 17.000 m² for uegnet som lokalemulighed for kildeskatte-